

Gràcies

El millor del que va passar dilluns va ser veure Bunyola convertida en una gran festa popular, reivindicativa, alegre, l'essència de la festa. Em vaig sentir orgullós de ser bunyolí, més que mai, de veure el poble ple de gent, diversa, fantàstica, que gaudia d'una jornada històrica i festiva: fent un gelat a la plaça, una canyeta o un refresc, esperant l'arribada del president amb la calma però amb ganes; banderes de colors, camisetes diverses, gent diferent, grans i petits, nascuts al poble i a l'altre banda del món, mares amb infants, joves independentistes, els treballadors del Joan March, els mestres... Són moltes les persones ofeses amb les decisions i les formes del Govern, són molts els bunyolins que quedaran sense feina, que es veuen amb un futur complicat, per ells o pels seus fills, gràcies a les decisions i les formes del Govern.

I Bunyola era una festa, per damunt de tot. L'esperàvem, al president, però sobretot, ens retrobarem, a nosaltres mateixos, als bunyolins, com a poble alegre, unit i combatiu, com deia el poeta, després d'anys, crec jo, de romandre en una espècie de son dolça i profunda que ens tenia com a apagats.

Com més passen les hores, més al·lucin amb tot plegat: ara ja, me pareix tot una al·lucinació, borrosa i difuminada; sembla mentida com la ment s'espavila en esborrar els mals records i mantenir els bons. Però al moment, en entrar dins aquell forat de merda, fosc i brut, per passar-m'hi no sabia quant de temps; en estirar-me damunt aquell matalàs pollós més vell que jo i veure la flassada ronyosa que em donaven per tapar-me, en menjar aquell panet raquític sense un puta raig d'oli, sabia que allò no era ni una al·lucinació ni un malson, tan sols: era les putes ganes revengistes d'humiliar-nos, per joves i per mallorquins.

A hores d'ara, dec haver contat la història dels fets més de 30 vegades, als amics, als periodistes, a la jutgessa, així que ja no vendrà d'aquí; però a més, vull que quedi ben clar per a qui encara no ho sàpiga o ho dubti: l'únic acte de violència, l'única actuació violenta que hi va haver a Bunyola va ser la de la Guàrdia Civil. La cosa va anar de la següent manera:

“La gent s'anava concentrant a la plaça de Bunyola, fins que devers les 20 h érem més de 400, de tot tipus i condició, esperant l'arribada del president Bauzá. Un convoi de tres o quatre jeeps de la Guàrdia Civil intentà passar per allà -pura provocació-, i espontàniament, la gent, tota la gent, de tot tipus i condició, s'assegué enmig del carrer, aplaudint, rient, picant les cassoles i fent mamballetes; tot seguit, el gran grup s'acostà

als jeeps, els envoltà, però sense tocar-los, només aplaudint, xiulant i alçant les pancartes: ni una empenta, ni un copet a cap roda. Pura festa.”

“Després d’una estona, passaren els jeeps, per entre un cordó de *seguretat* de guàrdies civils; va ser quan vaig veure la primera empenta, la d’un dels guàrdies va fotre a un al·lot que aleshores encara no coneixia, en Joan. Des d’aquell moment, no li llevaren l’ull de damunt.”

“En Bauzá no venia i el convoi ja havia passat de llarg la plaça. Tampoc vèiem ni batle ni ningú semblant: el poble estava segrestat per un petit exèrcit de guàrdies d’assalt, autèntiques forces d’ocupació, en aquells moments *ells* eren l’autoritat; a la policia local, encara ara la cerquen. Un grup de joves -i tan joves!- no volien donar la festa per acabada, i volgueren seguir la comitiva militar fins a l’Estació, a la sortida del poble, potser com una escenificació de la seva *expulsió* pacífica de Bunyola: els bunyolins expulsant les forces d’ocupació! En Joan, na Roser, en Toni i jo, tots quatre, se veu que pensàrem el mateix, d’anar amb ells. La meva sorpresa -i admiració!- va ser quan vaig veure que, amb dos dallonses, els al·lots s’asseien davant els jeeps, una altra vegada, barrant-los el pas per sortir del poble, per protestar, per mostrar-los a la cara la indignació per la seva presència, provocativa i ofensiva, per presentar-se en una festa on no hi eren ni convidats ni molt manco ben rebuts.”

“Tots quatre érem allà, *per allà*, amb els al·lots: què volien, que els deixàssim tots sols, a la sort de la Guàrdia Civil? Animant, aplaudint, vigilant... però de qualsevol manera, pacíficament, sempre. En un moment que me’n vaig anar cap a un costat, per fer una foto, sent un crit, “*jahora!*”, i quan em gir, veig en Toni i en Joan agafats per tres o quatre guàrdies. A en Joan me’l tiren enterra primer i l’alcen com un sac de patates després, per ficar-lo dins el jeep; a en Toni, el vell que donava les ordres l’agafa pel coll amb el braç, i el condueix a la força cap a un altre jeep. Tot va anar molt ràpid, tothom al·lucinava, els al·lots s’aixecaren, qualcú plorava, ningú sabia ben bé què fer. Amb el mòbil, jo provava de capturar el moment, fer qualche foto bona i penjar-la tot d’una al Twitter o al FB; veig com na Roser se’n va furiosa cap als guàrdies, cridant, que amollasin l’al·lot, en Toni, que ella tan estima. Un dels guàrdies estira un braç per agafar-la i jo, que hi som davant, tenc l’instint d’estirar-la a ella per treure-la d’enmig, i

és quan sent “*a este también*”, i sense que tengui temps ni de reaccionar, ja en tenc dos a damunt, m’empotren contra un jeep i m’engrillonem.”

Aquesta és l’única seqüència dels fets, aquesta i no cap altra. Gens de violència, gens de confrontació, cap insult, ni amenaça, ni burla, de la Guàrdia Civil en cap moment, per part de cap manifestant: només festa, només trui, només ganes de fer-se sentir, i sobretot, de fer-se escoltar. **Els únics violents foren els agents de la Guàrdia Civil**, que actuaren sempre amb prepotència, amb xuleria, amb ganes de provocar: cercaven problemes i no varen descansar fins a aconseguir crear problemes. Ja ho havia advertit el delegat del govern espanyol, només dos dies abans, que “hi hauria detencions”; *n’hi havia d’haver*, per tant. Per cert, que un dels homes de confiança d’en Rodríguez, alt càrrec de la delegació, és el tinent de batle de Bunyola i ex-secretari general del PP balear, em coneix bé i no m’estima gaire, sap quina cara tenc i sabia -tothom ho sabia- que seria a la concentració: ho sabia també la Guàrdia Civil?

A partir d’aquest moment, el que va passar ja s’ha sabut. Que ens humiliaren, ens insultaren, ens vexaren: la Guàrdia Civil ha de millorar molt el seu tracte amb els clients. Ara pens que, en aquelles circumstàncies, nosaltres quatre érem uns privilegiats. Teníem una família pendent de tot el que ens pogués passar, amics que ens esperaven defora o que seguien tot el que passava a través de les xarxes socials, la premsa al corrent de tot, etc. Hi vaig pensar tota l’estona i hi pens ara, en què els deu passar als desgraciats que la Guàrdia Civil arreplega pels carrers, immigrants sense papers, persones amb pocs recursos, o que no dominen el castellà, gent que potser no té ni família aquí o que no té amics que en difonguin la detenció per les xarxes socials, ni cap periodista per fer-ne la cobertura: què els deu passar? És una pregunta que no em puc treure del cap, ni crec que ja mai me la tregui.

Els calabossos és el lloc més depriment que he vist i veuré. Ens hi dugueren per enfonsar-nos, perquè ens volien veure plorar, per humiliar-nos fins a l’extrem, de degradar-nos, no hi havia cap necessitat de dur-nos-hi. Era només per fotre, igual que fer-nos anar sempre engrillonats fora de les cel·les, a nosaltres i a les nostres famílies: se veu que els guàrdies civils no deuen tenir família, i si en tenen, no vull pensar quin tipus de família tenen. Allà hi érem només nosaltres, quatre joves mallorquins, que no havíem fet res ni havíem tengut intenció de fer-ho, érem allà tots sols, com si en tot Palma no hi hagués ningú més per detenir, ni lladres ni atracadors: sempre hi havia un mínim de tres guàrdies civils rondant-nos, poques feines que tenen -i que viuen mantenguts amb els nostres impostos, ep!- vigilant no sé què. I tot i que, com s’ha dit, tots quatre som joves independentistes, no

ens tancaren per això, perquè no era la de Bunyola una manifestació independentista, sinó per ser joves mallorquins: són uns calabossos per tancar-hi mallorquins.

Però del que més orgullosos podem estar és que no els donàrem el gust: rèiem, fèiem broma, mantenguérem l'humor. Ens cridàvem de cel·la a cel·la, traient el nas per la finestreta, ens saludàvem, què més podíem fer? És la millor i única victòria: que aguantàrem, que no ens varen enfonsar. Que no varen poder amb nosaltres. Que no ens varen tancar la dignitat.

De tot en podem extreure elements positius, i fins i tot dins aquell forat de merda en duc bons records: de com vaig pensar amb na Yanhire, de com la vaig enyorar, a ella i a tota la gent que estim. Pensar-hi, però no amb desesperació, sinó amb il·lusió de veure'ls prest, va fer-me passar millor les hores interminables que m'haurien pogut podrir d'avorriment. A la sortida, què puc dir: veure com na Yanhire, *ella*, va rompre el cordó policial per venir-me a abraçar, com m'abraçava, com l'abraçava, allà, enmig de tothom, però tots sols en aquell instant fotografiat fins a l'infinit, ho recordaré sempre, com el millor record de la meva vida, sempre. Com, després, saps quanta de gent ha estat pendent de tu i de tots, amics que no han dormit, que s'ha aixecat ben d'hora ben d'hora, per saber si hi havia novetats; com el que t'ha passat ha posat mig poble de Bunyola revoltat; com #Bunyola i #detingutsBunyola ha estat TT i tanta de gent n'ha parlat -hem fet, sense voler, més propaganda nosaltres quatre per Bunyola que el batle en tota la seva puta vida farà-; com l'onada de solidaritat ha recorregut els Països Catalans; com tanta de gent, la que coneixes i la que no, s'ha preocupat per tu, per com estaves, per què t'havia passat. Tot això, no sé si cal dir-ho, reconforta, i ho fa tot molt més fàcil, no ho sabeu bé com ens ho heu fet de fàcil. A tots vosaltres, a tots els que he donat les gràcies directament, a tots els que encara no ho he fet, a tots, a tothom, amb la impotència de no trobar les paraules justes per expressar tota la meva gratitud i estima: moltíssimes, moltíssimes, moltíssimes gràcies.

Gràcies també a aquella gent, en les circumstàncies difícils que ens ha tocat viure, ens han insultat. Gràcies als qui, a Bunyola, han estat contents de la nostra desgràcia i del patiment de les nostres famílies: ells no hi eren, però no han dubtat en acusar-nos de violents i delinqüents. Gràcies per ser tan mala gent i demostrar-ho, ara tot Bunyola sabrà quina casta de mediocres són, i fins a quin punt pot un arribar a degradar-se èticament, ser un autèntic desgraciat moral, per tal de cobrar una mica més, gràcies. Gràcies per mostrar-se tan mesquins, fins a un punt que a mi em fa autèntica llàstima, de fer-me sentir pena pels fills d'aquesta gent, que no rebran més que dels seus pares exemples de patetisme i crueltat, noves generacions del futur. A aquesta gent, que han preferit arrossegar-se com

a cans als peus del seu amo que fer pinya amb la bona gent de Bunyola, que han insultat el poble de Bunyola, difícilment els tornarem a mirar a la cara: i per no haver-los de tornar a veure, per això també, gràcies.

A aquests bunyolins, i a tots els que han gaudit amb la nostra detenció, poca cosa a dir-los, només una cosa: els desig, de tot cor, que mai cap fill seu passi pel que hem passat nosaltres i dormi on hem dormit nosaltres, i a ells com a pares, que mai vegin i pateixin el que han vist i com han patit les nostres famílies i els nostres amics.

I crec que, en explicar jo tot això, ho explico també en nom d'en Joan, na Roser i en Toni, amb els quals ara sempre, m'hi unirà una experiència intensa, un futur ple d'emocions conjuntes i una amistat que esper que molt llarga.

Sabem que la repressió no s'atura, que només aquesta nit passada han detengut quatre joves, quatre companys més, al Principat. I per això, no podem, ara ja no podem, defallir. Perquè tot això només ens ha de fer més forts. Perquè som molts, i de cada dia més, i un dia, ja no tendran calabossos suficients per tancar-hi tots els mallorquins, la bona gent de Mallorca, que hi volen tancar. Perquè, com dilluns ho era Bunyola, un dia Mallorca serà una festa, de gent diversa, alegre, unida, combativa, divertida: feliç. I aquest dia els tancarem a ells, i haurem guanyat.

Preparau-vos per guanyar, que guanyarem.

Visca Mallorca, i sobretot, visca la seva gent!